

prima instanță: Judecătoria Comrat, sediul Central (jud: V. Hudoba)

instanța de apel: Curtea de Apel Comrat (jud: D. Fujenco, A. Mironov, L. Caraianu)

Î N C H E I E R E

9 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Anna Dmitrieva,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Anna Dmitrieva
împotriva Întreprinderii cu Capital Străin „Total Leasing & Finance” Societate de
Acțiuni cu privire la recunoașterea nulității acordului adițional la contractul de
ipotecă, și

la acțiunea reconvențională depusă de Întreprinderea cu Capital Străin „Total
Leasing & Finance” Societate pe Acțiuni împotriva Annei Dmitrieva cu privire la
evacuare din apartament,

împotriva deciziei din 5 august 2020 a Curții de Apel Comrat,

c o n s t a t a ț ă :

La 25 iulie 2017, Anna Dmitrieva a depus cerere de chemare în judecată
împotriva ÎCS „Total Leasing & Finance” SA cu privire la recunoașterea nulității
acordului adițional la contractul de ipotecă și procesului-verbal al executorului
judecătoresc privind transmiterea bunului gajat creditorului gajist.

În motivarea acțiunii a indicat că a încheiat cu ÎCS „Total Leasing & Finance”
SA contractul de ipotecă, iar la 26 martie 2015 - un acord adițional, în care
contractul de ipotecă a fost învestit cu o formulă executorie în privința obiectului
ipotecat, și anume apartamentului nr. 2 din mun. Comrat, str. XXXXX.

Reclamanta a mai specificat că deoarece Chiril Tanasoglo nu și-a îndeplinit
obligația de restituire către ÎCS „Total Leasing & Finance” SA a împrumutului în
sumă de 500 000 de lei, ea a fost indusă în eroare și a fost întocmit la 25 februarie
2016 un proces-verbal de transmitere a apartamentului gajat către creditorul gajist,

A specificat că acordul adițional și procesul-verbal al executorului
judecătoresc sunt nule, întrucât în conformitate cu art. 11 alin. (5) Legea cu privire
la ipotecă nr. 142 din 26 iunie 2008 (în vigoare în perioada de referință), este nulă
clauza din contractul de ipotecă privind trecerea dreptului de proprietate asupra
obiectului ipotecii către creditorul ipotecar în cazul neexecutării sau al executării
necorespunzătoare a obligațiilor asumate de către debitor.

Reclamanta a solicitat recunoașterea nulității acordului adițional nr. 1 din 26
martie 2015 la contractul de ipotecă nr. 066-14/ABI/DMI din 20 decembrie 2014,
încheiat între ÎCS „Total Leasing & Finance” SA și Anna Dmitrieva, precum și a
procesului-verbal de transmitere a bunului gajat din 25 februarie 2016.

La 19 octombrie 2017, ÎCS „Total Leasing & Finance” SA a înaintat acțiune reconvențională împotriva Annei Dmitrieva cu privire la evacuarea tuturor persoanelor domiciliat în apartamentul nr. 2 din mun. Comrat, str. XXXXX.

În motivarea acțiunii reconvenționale s-a indicat că întrucât SRL „A.B. Invest Com”, care s-a obligat să restituie banii în sumă de 500 000 de lei, primiți în împrumut de la ÎCS „Total Leasing & Finance” SA, nu a îndeplinit această obligație, executorul judecătoresc Nicolae Cîlcic, în mod de executare silită a dreptului de ipotecă asupra apartamentului nr. 2 din mun. Comrat, str. XXXXX, a transmis acest apartament din posesia Annei Dmitrieva în posesia ÎCS „Total Leasing & Finance” SA, după care au prevenit-o pe Anna Dmitrieva în scris să elibereze apartamentul, însă ulterior au depistat că apartamentul a fost ocupat de niște persoane necunoscute.

Prin încheierea din 21 februarie 2020 a Judecătoria Comrat, sediul Centru a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Anna Dmitrieva împotriva ÎCS „Total Leasing & Finance” SA cu privire la recunoașterea nulității procesului-verbal al executorului judecătoresc din 25 februarie 2016 privind transmiterea apartamentului gajat în posesia creditorului, ca fiind depusă peste termenul stabilit.

Prin hotărârea din 21 februarie 2020 a Judecătoria Comrat, sediul Centru s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Anna Dmitrieva împotriva ÎCS „Total Leasing & Finance” SA cu privire la recunoașterea nulității acordului adițional nr. 1 din 26 martie 2015 la contractul de ipotecă nr. 066-14/ABI/DMI din 20 decembrie 2014, încheiat între ÎCS „Total Leasing & Finance” SA și Anna Dmitrieva. S-a admis acțiunea reconvențională înaintată de ÎCS „Total Leasing & Finance” SA împotriva Annei Dmitrieva cu privire la evacuare din apartamentul nr. 2 din mun. Comrat, str. XXXXX și s-a hotărât evacuarea Annei Dmitrieva din bunul imobil. S-a încasat de la Anna Dmitrieva în beneficiul ÎCS „Total Leasing & Finance” SA cheltuielile de judecată în mărime de 100 de lei, suportate în legătură cu plata taxei de stat la depunerea acțiunii .

Invocând netemeinicia hotărârii primei instanțe la 24 februarie 2020, Anna Dmitrieva a depus apel nemotivat (f.d. 171-172, vol. I), solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii primei instanțe cu trimiterea cauzei pre rejudecare în Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești pentru a fi conexată cu cauza civilă, aflată pe rolul Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești (dosar nr. 2-19122985-23-225072019).

Totodată, la 24 februarie 2020, Anna Dmitrieva a depus cerere de recurs împotriva încheierii din 21 februarie 2020 a Judecătoria Comrat, sediul Central, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea încheierii ca ilegală și expedierea cauzei spre rejudecare în prima instanță

Prin decizia din 5 august 2020 a Curții de Apel Comrat s-a respins recursul declarat de Anna Dmitrieva. S-a respins apelul declarat de Anna Dmitrieva și s-a menținut încheierea din 21 februarie 2020 a Judecătoria Comrat, sediul Central și hotărârea din 21 februarie 2020 a Judecătoria Comrat, sediul Central.

Pentru a decide astfel, instanța de apel, a specificat că la 25 februarie 2016 executorul judecătoresc Nicolae Cîlcic în mod silit a executat contractul de ipotecă nr. 066-14/ABI/DMI din 20 decembrie 2014, transmitând în posesia ÎCS „Total Leasing & Finance” SA apartamentul 2 din mun. Comrat, str. XXXXX, ce a constituit obiectul gajului (ipotecii), și a întocmit în acest sens un proces-verbal cu participarea Annei Dmitrieva și reprezentantului creditorului ipotecar, fapt confirmat prin copia procesului-verbal.

Colegiul a reținut că din conținutul acțiunii, reclamanta a solicitat a recunoaște nulitatea acordului adițional nr. 1 din 26 martie 2015 la contractul de gaj nr. 066-14/ABI/DMI din 20 decembrie 2014, încheiat între ÎCS „Total Leasing & Finance” SA și Anna Dmitrieva.

De asemenea, instanța de apel a considerat că sunt neîntemeiate argumentele apelantei precum că contractul de ipotecă a fost încheiat de ea din cauza neîndeplinirii de către Chiril Tanasoglo a obligației de restituire a împrumutului, deoarece după cum rezultă din acest contract de ipotecă, contractul a fost încheiat de apelantă în scopul asigurării executării contractelor de împrumut, încheiate de SRL „VAB Com” și SRL „A.B. Invest Com”, și nu cu Chiril Tanasoglo, care nu are tangență cu acest contract.

Totodată, Colegiul a considerat neîntemeiate argumentele apelantei referitor la necesitatea recunoașterii nulității acordului adițional la contractul de ipotecă în baza temeiului că acesta a fost întocmit în limba de stat, pe care reclamanta nu o posedă, întrucât după cum rezultă din conținutul acestui acord, semnat de reclamantă, el a fost tradus în limba înțeleasă ei.

Colegiul a notat că la paginile 9 și 10 din contractul de ipotecă nr. 066-14/ABI/DMI din 20 decembrie 2014 este prezentă mențiunea precum, că întrucât Anna Dmitrieva nu posedă limba de stat, conținutul contractului i-a fost tradus oral din limba de stat în cea rusă de către notarul public A. Murzacov (f.d. 45-49, Vol. I). Mai mult, în inscripția notarială a contractului de ipotecă nr. 066-14/ABI/DMI din 20 decembrie 2014, autentificat de notarul Aurelia Murzacov, este prezentă mențiunea notarului privind autentificarea contractului și legalizarea efectuării traducerii orale a conținutului contractului, realizată din limba de stat în cea rusă.

Concomitent a menționat că cererea de chemare în judecată a reclamantei și alte cereri în scris au fost depuse de reclamantă în limba de stat, de aceea colegiul nu a putut lua în considerație argumentele reclamantei precum că ea nu posedă limba de stat, ori, însăși cererea de chemare în judecată a depus în limba de stat și a fost semnată de ea personal.

Așadar, Colegiul a menționat că instanța de judecată just a ajuns la concluzia privind respingerea acțiunii Annei Dmitrieva împotriva ÎCS „Total Leasing & Finance” SA cu privire la recunoașterea nulității acordului adițional nr. 1 din 26 martie 2015 la contractul de gaj nr. 066-14/ABI/DMI din 20 decembrie 2014, încheiat între ÎCS „Total Leasing & Finance” SA și Anna Dmitrieva.

De altfel, a considerat că instanța de judecată just a ajuns la concluzia privind admiterea acțiunii reconvenționale ÎCS „Total Leasing & Finance” SA împotriva Annei Dmitrieva cu privire la evacuare din apartamentul 2 din mun. Comrat, str. XXXXX, în cazul în care după cum rezultă din materialele cauzei la 25 februarie 2016 în ordinea exercitării dreptului de ipotecă apartamentului sus menționat, ca obiect al ipotecii, a fost transmis către ÎCS „Total Leasing & Finance” SA ca creditor ipotecar, despre ce a fost întocmit procesul-verbal.

La 10 august 2017, ÎCS „Total Leasing & Finance” SA a expediat Annei Dmitrieva un aviz referitor la eliberarea apartamentului, pe care aceasta l-a recepționat la 15 august 2017, ce se confirmă prin copia notificării și avizului poștal (f.d. 80), însă nu a eliberat apartamentul.

Prin prisma art. 36 alin. (1) Legea cu privire la ipotecă și reținând că debitorul ipotecar Anna Dmitrieva primind notificarea de a elibera apartamentul, ca obiect al ipotecii, nu l-a eliberat benevol, Colegiul a considerat că instanța întemeiat a admis

cerința reclamantei în baza acțiunii reconvenționale, ÎCS „Total Leasing & Finance” SA cu privire la evacuarea Annei Dmitrieva din bunul imobil.

În privința cererii de recurs a reclamantei Anna Dmitrieva depusă împotriva încheierii din 21 februarie 2020 a Judecătorei Comrat, sediul Centru, prin care cererea de chemare în judecată a Annei Dmitrieva împotriva ÎCS „Total Leasing & Finance” SA cu privire la recunoașterea nulității procesului-verbal al executorului judecătoresc din 25 februarie 2016 privind transmitere în posesia creditorului a apartamentului nr. 2 din mun. Comrat, str. XXXXX a fost respinsă, ca fiind depusă peste termenul stabilit, Colegiul a menționat conform art. 161 Cod de executare, actele de executare întocmite de executorul judecătoresc pot fi contestate de către părți și de alți participanți la proces. Noțiunea de acte include în sine nu numai documente emise, dar și acțiunile (inațiunile) executorului. La îndeplinirea funcțiilor sale executorul emite încheieri, procese-verbale și alte acte procesuale.

Astfel, proces-verbal privind acțiunile întreprinse de executorul judecătoresc constituie un act executoriu și conform art. 161 Codul de executare poate fi contestat de către părțile procedurii de executare în instanța de judecată.

În temeiul art. 162 alin. (1) Cod de executare, actul de executare întocmit de executorul judecătoresc poate fi contestat de participanții la procesul de executare în termen de 15 zile de la data săvârșirii lui ori a refuzului de a săvârși anumite acte, dacă legea nu prevede altfel.

Or, după cum rezultă din procesul-verbal contestat, acesta a fost întocmit pe 25 februarie 2016 cu participarea Annei Dmitrieva, căreia în modul stabilit i-a fost înmănată o copie a procesului-verbal menționat.

Mai mult, Colegiul a menționat că în procesul-verbal de transmitere a bunului imobil gajat în posesia creditorului din 25 februarie 2016 a fost explicat dreptul de a contesta acest proces-verbal în termen de 15 zile.

Totodată, instanța a considerat că acțiunea reconvențională depusă de ÎCS „Total Leasing & Finance” SA împotriva Annei Dmitrieva cu privire la evacuarea din apartamentul 2 din mun. Comrat, str. XXXXX, întemeiat a fost admisă, în cazul în care în conformitate cu prevederile art. 36 alin. (1) al Legii cu privire la ipotecă, debitorul ipotecar, cât și celelalte persoane care locuiesc în imobilul ipotecat sunt obligate să elibereze bunul ipotecat la indicată în notificare și preaviz conform art. 31 - în cazul executării dreptului de ipotecă în temeiul contractului de ipotecă investit cu formulă executorie.

Colegiul a reliefat că conform explicațiilor Annei Dmitrieva în apartamentul nr. 2 din mun. Comrat, str. XXXXX, care reprezintă obiect de ipotecă la contractul de ipotecă, ea locuiește singură.

La 10 august 2017, ÎCS „Total Leasing & Finance” a expediat Annei Dmitrieva notificarea cu privire la eliberarea apartamentului, pe care a recepționat-o la 15 august 2017, fapt confirmat prin copia notificării și avizului poștal, însă aceasta nu a eliberat apartamentul.

În astfel de circumstanțe, când debitorul ipotecar, recepționând notificarea de eliberare a apartamentului ca fiind obiect de ipotecă, este obligat să-l elibereze, însă nu face acesta benevol, Colegiul a considerat că prima instanță întemeiat a admis această pretenție.

La 15 octombrie 2020, Anna Dmitrieva a depus cerere de recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu trimiterea cauzei la rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului s-au indicat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, cărora le-a fost dată apreciere, redând totodată conținutul prevederilor normelor legale, dar fără a demonstra prin careva probe, încălcarea sau aplicarea eronată de către instanța de apel a normelor legale aplicabile speței.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Comrat a pronunțat decizia contestată la 5 august 2020.

Materialele cauzei atestă expedierea participanților la proces a copiei deciziei motivate prin scrisoarea de însoțire din 21 august 2020 (f.d. 25, Vol. II), care nu a fost recepționată de recurentă.

Astfel, recursul declarat la 15 octombrie 2020, este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La data de 4 noiembrie 2020, prin scrisoarea de însoțire nr. 2ra-1686/2020, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererilor de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței timp de o lună de la data recepționării (f.d. 50, Vol. II).

Astfel, la 16 noiembrie 2020, ÎCS „Total Leasing & Finance” SA a depus referință, prin care a solicitat respingerea ca inadmisibil a recursului.

Examinând temeiurile recursului declarat de Anna Dmitrieva, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul ca inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Anna Dmitrieva, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea

esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Anna Dmitrieva, ca fiind inadmisibile.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Anna Dmitrieva, împotriva deciziei din 5 august 2020 a Curții de Apel Comrat.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat